

РЕШЕНИЕ

№ 5617

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАЙОНЕН СЪДИЯ

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА Т. ЕРМЕНКОВА
като разгледа докладваното от РАЙОНЕН СЪДИЯ Гражданско дело № 20221110128503 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „*****“ АД, чрез адв. Г. М., срещу „*****“ АД, с която са предявени кумулативно обективно съединени искове, както следва: иск с правно основание чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 3763,39 лева, представляваща непогасен остатък от регресно взе*****е за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 382,64 лева, представляваща мораторна лихва върху претендираната главница за периода от 28.05.2021 г. до датата на подаване на исковата молба в съда – 31.05.2022 г.

В исковата молба се твърди, че на 07.07.2020 г. на път II-71, на около 2 км. преди с. *****, община *****, водачът на товарен автомобил марка „*****“, с рег. № *****, притежаващ задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в ответното дружество със срок на застрахователното покритие от 27.10.2019 г. до 26.10.2020 г., реализирал ПТП с тежкотоварен автомобил марка „*****“, с рег. № *****, с прикачено към него полуремарке марка „*****“, с рег. № *****. В резултат на удара били причинени материални щети на полуремаркетото, което било застраховано при ищцовото дружество по имуществена застраховка „Каско“ с полица № *****, валидна към датата на застрахователното събитие. За нанесените щети по застрахованото МПС при ищеца била образувана щета № *****. Ремонтът на увреденото полуремарке бил извършен в сервиз, за което била издадена фактура. С доклад по щетата било одобрено застрахователно обезщетение в размер на

24707,75 лева, изплатено на сервиза, извършил ремонта. Ищецът предявил регресна претенция към застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за възстановяване на изплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски в размер на 15 лева или всичко общо в размер на 24722,75 лева, но ответникът признал и възстановил сумата в размер на 20959,36 лева. Разликата от 3763,39 лева не била погасена от ответното дружество, което дължало и мораторна лихва върху нея. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените искове.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на „*****“ АД за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез юрк. Н.Г.. Процесуалният представител оспорва предявените искове по основание и по размер. Твърди, че с изплащането на сумата 20959,36 лева по регресната претенция на ищеца били обезщетени напълно причинените от процесното ПТП вреди. Оспорва наличието на причинна връзка между възстановените от ищеца увреждания по ляв стоп и дясна товарна врата на застрахованото полуремарке и процесното застрахователно събитие, поради което искането за заплащане на застрахователно обезщетение за тези два детайла било неоснователно. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове като неоснователни. Претендира направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът „*****“ АД, редовно призован, се представлява от адв. М.. Процесуалният представител поддържа исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да уважи предявените искове. Претендира направените по делото разноски, за които е представил списък по чл. 80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски.

В съдебно заседание ответникът „*****“ АД, редовно призован, се представлява от юрк. Г.. Процесуалният представител поддържа отговора на исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани по съображения, подробно изложени в депозирания отговор. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Не се спори между страните, че по време на настъпване на застрахователното събитие е съществувал валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с ответното дружество по отношение на товарен автомобил марка „*****“, с рег. № *****; че към датата на процесното ПТП е имало валидна имуществена застраховка „Каско“ по отношение на увреденото от процесното ПТП полуремарке марка „*****“, с рег. № *****; че са налице предпоставките за ангажиране на гражданската отговорност на лицето, причинило застрахователното събитие, а именно – деянието (механизъм на ПТП), причинените с него вреди, причинно – следствената връзка между процесното ПТП и причинените вреди; че ищецът заплатил на

сервиза, извършил ремонта на увреденото полуремарке, застрахователно обезщетение в размер на 24707,75 лева, към което били начислени 15 лева ликвидационни разходи, както и че по регресната претенция на ищцовото дружество ответникът погасил сумата в размер на 20959,36 лева. Тези обстоятелства не се оспорват от страните, поради което са отделени от съда като ненуждаещи се от доказване.

Видно от застрахователна полица № *****, сключена на 05.02.2020 г., увреденото полуремарке марка „****“, с рег. № *****, било произведено през 2019 г. А от приложено по делото копие от свидетелството за регистрация – Част I, се установява, че датата на първа регистрация на същото превозно средство била 27.02.2019 г.

Допусната е по искане на страните съдебна автотехническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с материалите по делото. От заключението се установява, че обстоятелствата и причините, при които настъпило произшествието, били следните: на 07.07.2020 г., около 06,00 ч. товарен автомобил „***** Дейли“, с рег. № ***** се движил по Републикански път II-71 с посока от с. ***** към гр. *****, и на около 2 км. след с. *****, при лял завой на пътя водачът навлязъл в лентата за насрещно движение и реализирал ПТП с движещата се срещу него товарна композиция влекач „***** ТГХ“, с рег. № *****, с прикаченото към него полуремарке „*****“, с рег. № *****. Въз основа на представения по делото снимков материал вещото лице заключило, че не се установявали увреждания по врата задна дясна на процесното полуремарке, които да са довели до необходимостта от нейната подмяна и да са се намирали в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. От така описания механизъм на процесното ПТП, сравнението на щетите в описа на ищеца и отразените в протокола за ПТП видими увреждания, се налагал изводът, че щетите по застрахованото полуремарке, с изключение на врата задна дясна, се намирали в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 07.07.2020 г. произшествие на Републикански път II-71. Стоп ляв не бил описан в описа на уврежданията, изготвен от представители на ищцовото дружество. А предвид механизма на настъпване на процесното ПТП можело да се направи извод, че уврежданията по стоп ляв и врата задна дясна не се намирали в зоната на удара и не можело да настъпят при така описаното произшествие. Към датата на застрахователното събитие увреденото полуремарке било в експлоатация 1 година, 4 месеца и 10 дни от датата на първоначалната регистрация. Вещото лице изчислило, че стойността, необходима за възстановяване на уврежданията по процесното полуремарке, с изключение на врата задна дясна, изчислена на база пазарни цени съгласно приложената по делото фактура, издадена от „*****“ ООД, в качеството му на оторизиран за марката „*****“ сервиз, към датата на застрахователното събитие възлизала на 20658,76 лева. А тази, изчислена на база средни пазарни цени, била в размер на 20347,24 лева. От заключението се установява, че обичайните разноски за ликвидиране на щета по риск „Каско“ при ПТП били в размер между 15 лева и 25 лева. В дадени пред съда устни

разяснения вещото лице уточни, че левият стоп липсвал в описа на ищеца – този детайл не е бил посочен, нито е бил сменен по щетата. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 411 КЗ:

Нормата на чл. 411 КЗ предвижда суброгационното право на застрахователя, изплатил на застрахования застрахователно обезщетение, да иска от третото лице, причинило виновно вреди на застрахованото имущество, респ. от неговия застраховател, това, което е платил на застрахования. Платилият застраховател може да встъпи в правата на застрахования до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне. Следователно, обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. За да бъде основателен предявеният регресен иск, следва да бъде установено по безспорен начин осъществяването на следните елементи от фактическия състав на суброгационното право: валидно застрахователно правоотношение към датата на застрахователното събитие (ПТП) по имуществена застраховка „Каско“ на процесния автомобил; настъпване на застрахователно събитие, причинено от трето лице – водач на МПС, който има валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответника; възникване на гражданска отговорност за третото лице (деянието, причинените с него вреди, причинно – следствената връзка между ПТП и причинените вреди); плащане на застрахователно обезщетение от застрахователя на застрахования по имуществената застраховка. На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

В настоящия случай не се спори между страните, че всички елементи от фактическия състав на суброгационното право на застрахователя по имуществената застраховка са се осъществили, поради което и съдът е приел за ненуждаещи се от доказване релевантните обстоятелства. Същите се установяват по безспорен начин от събраните по делото доказателства – писмени такива и заключението на съдебната автотехническа експертиза. Спорен е единствено въпросът за размера на дължимото от ответното дружество застрахователно обезщетение и дали погасената по извънсъдебен път сума е достатъчна за възстановяване на действителния размер на причинените вреди.

По този въпрос следва да се има предвид на първо място разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, съгласно която при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към

деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност. Съгласно задължителната съдебна практика дължимото обезщетение следва да бъде определено по пазарната стойност на ремонта за отстраняване на претърпяната вреда към момента на настъпване на застрахователното събитие. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната (при пълна увреда), респ. възстановителната (при частична увреда) стойност на увреденото имущество, а действителната, респ. възстановителната стойност не може да бъде по-голяма от пазарната му стойност към деня на настъпване на събитието. Съгласно чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество. А чл. 400, ал. 2 КЗ определя възстановителната застрахователна стойност като стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. Следователно, размерът на застрахователното обезщетение се определя съобразно доказания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната, респ. възстановителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент на овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност (вж. *Решение № 79 от 02.07.2009 г. по т. д. № 156/2009 г., I Т.О., ВКС, Решение № 6 от 02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г., I Т.О., ВКС*).

Съдът, като съобрази цитираната по-горе съдебна практика, намира, че изчислената от вещото лице пазарна стойност в размер на 20658,76 лева представлява възстановителната стойност на увреденото имущество, до който размер следва да бъде определено застрахователното обезщетение, дължимо от ответното дружество. Към датата на процесното ПТП увреденото полуремарке е било в експлоатация 1 година, 4 месеца и 10 дни от датата на първоначалната регистрация. Обичайният гаранционен срок е 3 години. След като увреждането на автомобила е било извършено в рамките на гаранционния срок, то е налице необходимост от извършването на ремонт в специализиран оторизиран сервис с оглед запазване действието на гаранцията. През този период съществува задължение за влагане при ремонта само на оригинални части, които да са от завода, производител на автомобила. Поради това ако застрахованият по застраховка „Каско на МПС“ представи доказателства за причинени в резултат на застрахователно събитие вреди на застрахования автомобил и за извършен в специализиран сервис ремонт за тяхното поправяне, застрахователят не може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в размер на дължимите за ремонта средства, при условие че те не надхвърлят уговорената застрахователна сума и отразяват реалната възстановителна стойност по смисъла на чл. 203, ал. 3 КЗ (отм.) (вж. *Решение № 209 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г., II Т.О., ВКС*). Именно поради тази причина, когато застрахованото имущество се намира в гаранционен срок, пълната обезвреда, за която е отговорен и делинквентът, респ. неговият застраховател по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, включва като пряк и непосредствен резултат от неговото увреждане обезщетяване на причинените вреди при

условията на гаранцията и предвиденото съобразно нея възстановяване на вредите в специализиран сервиз на съответната автомобилна марка. Само по този начин би се достигнало до възстановяване на положението отпреди противоправното увреждане чрез осигуряване възможността увреденият да получи имущество от същия вид, т. е. такова, което ще продължи да бъде обект на гаранционно покритие. С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че възстановителната стойност на увреденото имущество е приетата от вещото лице стойност, изчислена на база пазарни цени съгласно издадената от официалния сервиз за марката в страната фактура към датата на настъпване на застрахователното събитие, а именно 20658,76 лева. Напълно обосновано е заключението на вещото лице, изключващо от тази стойност увредата по врата задна дясна, тъй като същата не се намира в причинно-следствена връзка с процесното произшествие. Към посочената сума следва да бъдат добавени и 15 лева за ликвидационни разноски, които обичайно се заплащат за определяне на обезщетението по щетата, доколкото не са доказани разходи в по-голям размер. Или ответното дружество дължи възстановяване на сумата 20673,76 лева. Не се спори между страните, че по процесната щета ответникът е заплатил по извънсъдебен път сумата в размер на 20959,36 лева, надхвърляща стойността на вредите, изчислена по пазарни цени.

С оглед изложеното предявеният иск с правно основание чл. 411 КЗ се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при изпълнение на парично задължение. Обезщетението в размер на законната лихва е функционално обусловено от главния дълг, поради което същото се присъжда върху признатата за основателна претенция за главницата. С оглед изхода на спора по иска с правно основание чл. 411 КЗ и предвид обстоятелството, че искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е акцесорен на първия, то същият се явява неоснователен и също следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ответника е поискал присъждане на направените по делото разноски, като е представил списък по чл. 80 ГПК. В настоящото производство ответното дружество е извършило следните разноски: 100 лева за депозит за вещо лице и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, изчислено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 24.01.2017 г.), вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК ищецът „*****“ АД, следва да бъде осъден да заплати на ответника „*****“ АД сумата в общ размер на 200 лева, представляваща направените по делото разноски за депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „*****“ АД, ЕИК *****, представлявано от изпълнителните директори А.Б.А. и П.Д.П., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, ул. „*****“ № 16, срещу „*****“ АД, ЕИК *****, представлявано от изпълнителните директори П.В.Д. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, бул. „*****“ № ****, кумулативно обективно съединени иски, както следва: **иск с правно основание чл. 411 КЗ** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 3763,39 лева, представляваща непогасен остатък от регресно взе*****е за изплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по застраховка „Каско“, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; **и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 382,64 лева, представляваща мораторна лихва върху претендираната главница за периода от 28.05.2021 г. до датата на подаване на исковата молба в съда – 31.05.2022 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, „*****“ АД, ЕИК *****, представлявано от изпълнителните директори А.Б.А. и П.Д.П., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, ул. „*****“ № 16, **да заплати на „*****“ АД, ЕИК *****,** представлявано от изпълнителните директори П.В.Д. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „*****“, бул. „*****“ № ****, **сумата 200 (двеста) лева**, представляваща направените по делото разноски за депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____